

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Δεκαπέντε Ἀπριλίου
κι' ὀργασμὸς τοῦ Βασιλείου.

Ἔτος χίλια κι' ἑννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Ποῦντος ἑπτακόσα τρία,
βρώμας ἀμετρος σωρεία.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ, καὶ ρίξε μὴ πιστόλα
νὰ πάη 'μέσα σ' ὅλα,
Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ, καθένας νὰ συμπαρᾶρη
κι' ὁ χάρος ὅποιον πάρη.

Τί πανηγύρι, τί χαρά!
κι' ἄσφαιρα κι' ἑνσφαιρα πυρὰ,
ἐβγαίνεις 'στὸν περίπατο μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον
κι' ὠρῶντο μὲ κουμπουριάς, Καννίθαλοι τῶν δρόμων.

Μπάμ μπούμ ἐδῶ, μπάμ μπούμ ἐκεῖ,
καὶ γενεὰ πολεμικὴ
μὲ πάθος καὶ φρενίτιδα
ἐμύριζε πυρίτιδα.

Κι' ἐκεῖ ποῦ ρόδον ἔδρεπες καὶ λούλουδο δροσάτο
κι' ἐώρταζες τὴν Πασχαλιὰ,
τὴν ἔτρωγες τὴν πιστολιὰ
κι' ἀντίο ντέλ πασσάτο.

Μένος τοὺς πάντας πυρπολεῖ,
ἐμαίνετ' ὅλ' ἡ φύσις,
κι' ἐβγαζαν ἥρωες πολλοὶ
ἀφροὺς ἀγρίας λύσσης.

Μέλις ἀστράπτων ἄγγελος ἐκάθισε 'στὸ μνῆμα
καὶ φθόγγος ἤχῃσε γλυκὺς,
τὰ παλληκάρια τῆς φακῆς
ζητοῦσαν νᾶβρουν θῦμα.

Μέλις 'στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ προσῆλθε κι' ἡ Σαλώμη
κι' ἀπὸ βρονταῖς ἐσείσθησαν ἡ γειτονιάς κι' οἱ δρόμοι,
γυρίζουν μὲ τὴν ἁμαξά, γυρίζουν μὲ τὴν σοῦστα,
κι' ἔχουν ἀγρίων ἐνστικτα κι' ἀνθρωποφάγων γοῦστα,
κι' ἐνῶ χαρμόσυτος κι' ὁ Πάν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐλεῖ
ἀπὸ λυσσοῦν ἀνθρωπινὸ νὰ ψήσουν 'στὸ σουβλί.

Χριστὸς ἀνέστη... μπάμ καὶ μπούμ... πολέμαρχοι, κροτεῖτε,
καὶ θύματα ζητεῖτε,
κάθε Ρωμῆς ἄς ἐκμανῇ,
κι' ὁπότεν σὺν Θεῷ γενῇ
τοῦ κράτους διοργάνωσις κι' Ἀστυνομία νέα,
τότε θὰ 'δῆς, ὦ γενεὰ τῶν γενεῶν γενναία.

Τότε θὰ κάνης Πασχαλιὰ
χωρὶς νὰ ρίχνης πιστολιὰ,
κι' οὔτε κανεὶς θὰ γίνεταί τῆς Πασχαλιᾶς θυσία
χωρὶς κἄν νὰ κηδεύεταί δαπάνη δημοσία.

Περίμενε τόπλοφορεῖν ν' ἀπαγορεύσῃ τώρα
μεγάλος νόμος καὶ βαρὺς,
καὶ τότε βλέπεις ἂν 'μπορῇς
νὰ πέρνης τὴν κουμποῦρα σου καὶ νὰ τὴν 'βγάζης φόρα.

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς μὲ τουφεκιάς 'περνοῦσα τὴν ἡμέρα μου,
καὶ τουφεκίζων καὶ κροτῶν
ἐψέλλιζα καθ' ἑαυτόν :
«ὦ ! τί χαρὰ νὰ 'ξέκανα κανένα μὲ τὴν σφαῖρα μου.»

Ἐγινε δόξης στέφανος τὰκάνθινο στεφάνι,
γῆ κι' οὐρανὸς ἀντιλαλεῖ,
κι' ἀλλοίμονον καὶ τρεῖς ἄλλοι,
ἂν κατὰ τύχην ἐβγαίνεις 'στοὺς δρόμους μὲ φουστάνι.

Ἐρώτων λαύρα, Περικλῆ, τοὺς 'φλόγιζε καὶ ζέστη,
λὲ φάμ λὲ φάμ ἰλ νὶ ἂ ξά,
'λάθωσαν κι' ἕναν ἁμαξά,
πάει κι' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς μὲ τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

Τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον ἀκούω τῆς ἀγάπης,
κι' ἀφρίζει κάθε κουμπουράς,
κι' ἀφρίζει κάθε μαχαιράς
καὶ μπέκρος παληολιάπης.

Χριστὸς ἀνέστη, Πασχαλιὰ,
δρέψατε ρόδου κάλυκα,

καυγάδες μές 'στά καπηλειά
και μέσα 'στά μπακάλικα.

Φέγγουν λαμπάδες και πυρσοί,
κι' εμπρός καθένας ήρωας
νά βάλη μέσα του κρασί
ώς πού νά γίνη χοίρος.

Όποιος τούς γίγαντας Ρωμηούς άνερευή και κρίνει,
όσο διαβαίνουν οί καιροί
τόσο θαυμάζει κι' άπορεί
πώς φεύγουν εις τόν πόλεμον και μαίνοντ' έν ειρήνη.

Πώς όταν μέσα 'στή φωτιά γλυτώσουν τό τομάρι των
ζητούν σπαλέταις μπύλικαις και τήχουν για καμάρι των,
και πώς σε σχολαίς και γιορταίς και σε γαλήνης χρόνιά
φλογίζουν τό βασιλείον
μέ πόλεμον έμφύλιον
και δέν ζητούν γαλόνια.

Σκούντα με νά σε σκουντώ,
βρόντα μου νά σου βροντώ,
γειά σου, βλάμη μου κι' άδρέφι,
έχω για κουμπούρα κέφι.

Άσπασθώμεν πέρα πέρα
τούς έχθρους μας και τούς φίλους,
άναστάσεως ήμέρα,
κουμπουριάσωμεν αλλήλους.

Άναστάσεως χαρά,
τραλαρό και τραλαρά,
φίλησέ με, μίο κάρο,
τήν κουμπούρα θ' άμολάρω.

Ό Χριστός άνέστη τώρα
και φωνάζ' ειρήνη' υμίν,
μπάμ, παιδιά κουμπουροφόρα,
κι' αλληλούϊα κι' αμήν.

Περικλέτο, πίνε, πίνε,
κι' άπ' τά μάτια φλόγαις χύνε,
κι' από τό μεθύσι σκνίπα
όποιον 'έρίσκεις 'μπρός σου κτύπα.

Ω γλυκειάς αγάπης σχόλη!..
μ' έρεθίζουν τά φιλιά σου,
κι' έτσι μούρχετ' ένα βόλι
νά φυτέψω 'στην κοιλά σου.

Π.— Πάρε δόσε μου φιλή,
μά κι' έγώ, βρέ Φασουλή,
έτρεξα πρὸς τούς στρατώνας από τό μεθύσι σκνίπα
και τοιούτους λόγους είπα :

Δάφνης και μυρτιάς κλαδιά
περιβάλλουν τούς στρατώνας,
'στην υγειά μας, βρέ παιδιά,
νύν, άει και 'στους αιώνας.

Τόκα μία τά ποτήρια,
κι' ή πατρίς μας ή φιλιότη
νά γλεντά σε πανηγύρια,
νά τό στρώνη 'στό ραχάτι.

Έδω μέσα νά βροντά
όταν κι' όπως της άρέσει,
δίχως 'μπρός της ν' άπαντά
Τουρκαλάδων παληοφείσι.

Έδω μέσα μπούμ και βάρει
κάθε νέος μαχητής,
και σε 'λίγο ν' άριθάρη
Γερμανός οργανωτής.

Πλήν άντι ν' αναμορφώση τούς στρατούς μας έν ειρήνη
τούτος μόρφωσιν νά πάρη και σωστός Ρωμηός νά γίνη,
τόν γιακά του νά τινάζη
μέ τά δόλια τά στελέχη,
ντονερβέτερ νά φωνάζη
και κανείς νά μήν προσέχη.

Νά γενή μαζί μας ένα, και σε κάμποσο καιρό
νά τού μάθουν τό μπουζούκι και τόν κλέφτικο χορό.

Πήδα, σάλτα, Γερμανέ,
'πές μας κι' έναν άμανέ,
κι' έλα μές 'στόν καφφενέ
διοργανώσιν νά κάνης,
πού τόν κόσμο νά μουρλάνης.

Πότε πια θάλθη κι' αυτός
νά προκόψη κι' ό στρατός,
'στόν οργανωτήν τριγύρω
ν' άνεμίζωνται φτερά,
και νά παίξη τέρτσο - τίρο,
και νά παίξη μπακαρά.

Νά πουντάρη 'στόν Καθβάλο, νά πουντάρη 'στόν Βα
σότος και 'στά δηό νά βγαίνη,
πάρωλι νά τά πηγαίνη,
κι' άπλωμένος 'στην λιπακάδα νά καπνίζη ναργιλέ.

Κάθε τόσο νά ζευκάρη,
νά χορταίνη 'λευθεριαίς,
και για γούστο ν' άμολάρη
'στόν αέρα κουμπουριαίς.

Τού σπαθιού του κάθε κρότος
νά μή χάνεται ματαίως,
'στους χροούς νά φθάνη πρώτος
και νά φεύγη τελευταίος.

Μέρα νύκτα σπιρουνάτος
'στό σουλάτσο, 'στό σεργιάνι,
κι' όλοι νά φωνάζουν ανάτος,
τούτος τό στρατό θά κάνη.

Νά τόν πέρνουν άπ' όπισω τά παιδιά μέ σακαράκαι,
τό σπαθί του νά τό τρίξη σε πεζοδρομίων πλάκες,
και νά πίνη τόν καφέ του
και νά πέρνη τόν λουφέ του,
και 'στό τέλος σάν χορτάση μέ λουφέδες και τιμάς
'στην πατρίδα του νά πάη μορφωμένος από 'μάς.

Όλος μάθησις και νοῦς
νά γυρίση σκυλοπέτσι,
και νά 'πῇ 'στους Γερμανούς
πώς τό τρών τό κοκορέτσι.

Νά τούς 'πῇ τά πρώτα πρώτα της μορφώσεως στοιχεία,
νά τούς μάθη τί σημαίνει τών Ρωμηών ή πειθαρχία,
νά τούς λέη για λιπακάδες
και για τρόπους έλευθέρους,
και πώς δίνουνε γιακάδες
οί μικροί 'στους άνωτέρους.

Πώς φορτόνουνται σπαλέταις 'στά φωτόλουστα τά μέρη
χρυσοστόλιστοι καιμοί,
πώς τό τρίβουν τό πιπέρι,
πώς τό τρώνε τό ψωμί.

Τόκα μία, λησμονείτε κάθε πίκρα και καημό,
τόκα πάλι τά ποτήρια,
και στρωμένοι σε τσαντίρια
νά προσμένωμε τού νέου μορφωτού τόν έρχομό.

Νά κλονίζη τόν αιθέρα
τών άρνιών μας ή σφαγή,
κι' όλοι νά γενοῦν μιὰ μέρα
της ειρήνης στρατηγοί.

Τόκα μία τά ποτήρια, νά τρακάρωμε ξανά,
πάντα νάχωμε τσουμπούσα, πάντα νάχωμε κενά,
νά γεμίζουν τά κενά μας γαλονάδες για σαλόνια
και γλυκειάς κουμανταρίας νά κενώνωμε γαλόνια.

Η πατρίς μας αναστήτω
εις τό πείσμα καθενός,

ίπ-ίπούρρα, ζήτω ζήτω,
έρχεται κι' ό Γερμανός.

Βρέ καλώς τόν μουσαφίρη,
ζήτω ζήτω, τραλαλά,
κύτταξε λαόν ξιφήρη,
πού τόν κόσμο περγελῶ.

Βρέ καλώς τον ... πού μάς 'έρηκες!..
θά σε πάρουν 'στό μεζέ...
τούς εφούσκωσαν ή νίκαις
και τούς έκαναν μπλαζέ.

Βρέ καλώς τον ... σύρε κι' έλα,
μυίγαις μόνο θά κτυπάς,
έδω χάνονται βατσέλα,
και σύ, βάρκα μου, πού πᾶς ;

Βρέ καλώς τό ξένο κράνος και τά ξένα τά φτερά!..
έδω πέρα, μορφωτή,
θά σπουδάσης μιὰ φορά
πώς μορφόνονται στρατοί.

Φ.—Μά κι' έγώ, βρέ Περικλέτο, καρτερών τούς μορφωτάς
εις τό Στάδιον έπήγα για νά 'δω τούς μαθητάς,
πού πιστεύω μιάν ήμέρα μέ τούς έλιγμούς πού ξέρουν
νά πατάζουν τούς βαρβάρους και την νίκη νά μάς φέρουν.

Τί κερκίδες, Περικλέτο, τί κονίστρες καὶ τί θῶκοι !
 κι' εἶδα καὶ τοὺς Βασιλεῖς
 καὶ τοὺς πρώτους τῆς Αὐλῆς,
 κι' εἶδα καὶ τὸν Εὐταξία καὶ τὸν Κόντε Θεοτόκη.

Κι' ἔτρεχε λαὸς φρενήρης
 πρὸς τὰς νέας πανηγύρεις,
 κι' ἔλεγα καθ' ἑαυτὸν
 βλέπων πρὸς τὸν Ἀρδητόν.

ὦ πατρίς, ἀγῶνας πάλιν προκυρήτεις ἱεροῦς,
 ὦ πατρίς, παιᾶνας πάλιν Πινδαρεῖους ἀνακρούεις,
 κι' ἀνεμνήσθην, Περικλέτο, τῶν ἀγῶνων τοὺς καιροῦς,
 ποῦ ξυμπόλυτος ἐφάνη μὲς 'στὸ Στάδιον ὁ Λούης,
 κι' ἐγαυρίων τῆς Ἑλλάδος ὅλ' οἱ σύμμαχοι κι' οἱ φίλοι,
 καὶ δαιμονίων τὸ πλῆθος
 ὅπως γίνεται συνήθως
 τὰ ξυμπόλυτα ποδάρια τῶν δρομέων κατεφίλει.

Καὶ κατόπιν ἀνεμνήσθην τὰ μεγάλα γεγονότα,
 τὰ καπνίσματα τοῦ στόλου, τὴν ἀπόβασιν 'στὴν Κρήτην,
 καὶ κατόπιν τοὺς πολέμους καὶ τὸν τίμιον ἰδρῶτα,
 ὅστις ἔρρευσεν ἀφθόνως μὲ τὸν δρόμον τὸν ὀπλίτην,
 συνετάραξαν τὸν νοῦν μου καὶ τὰ κλέη τὰ νοπὰ,
 τῶν ἐλέγχων ἢ σφραγίδες, καὶ τὰ ξέρις τὰ λοιπὰ.

Ταῦτα κι' ἄλλα μερμηρίζων ἐβλεπα τὴν νεολαίαν
 τὴν ἀγνὴν καὶ ρωμαλεάν,
 κι' ἐρωτοῦσ' ἀποθαυμάζων τῆς ἀσκήσεως τὴν πάλην
 μήπως πόλεμος κανένας μαγεύεται καὶ πάλιν.

Κι' ἐνῶ κάποιος ἀλυτάρχης πολυάσχολος μ' ἐσκούντα
 καὶ λαμπρὸς ἡκτινοβόλει,
 ἔξαφνα σφυρίζει βόλι,
 καὶ λαβόνετ' ἓνας Ἕλληνα, ὅπου μένει 'στὴν Σαμφούντα,
 κι' ἦλθε τώρα ν' ἀναπνεύσῃ 'στὴν πατρίδα τὴν γλυκεῖα
 καὶ νὰ 'δῇ τῆς λευθερίας μας καὶ μαζί μας νὰ πασχάσῃ,
 μὰ δὲν 'πίστευε ποτέ του πῶς τυχαία τουφεκιὰ
 θὰ τὸν ἔκαν' ἐδῶ πέρα τὰ πασχάγια του νὰ χάσῃ.

Τότε κι' ἐγὼ 'σηκώθηκα γεμάτος μεγαλεῖον
 κι' ἀπὸ ψυχῆς ἀνέκραξα 'στοὺς παῖδας τῶν Σχολείων
 νὰ μεγαλώσουν μιὰ χαρὰ,
 καὶ προϊόντος τοῦ καιροῦ
 νὰ μάθουν ἔσφαιρα πυρὰ
 νὰ ρίχνουνε 'στὰ κουτουροῦ.

Ἐκρότουν τύμπανα μικρὰ καὶ τύμπανα μεγάλα,
 καὶ τὸ 'δικό μου τὸ παιδί παρήλαυνε μὲ τᾶλλα,
 καὶ βλέπωντάς το παλαιστὴν ἐνθουσιῶ κι' ἀνάβω
 κι' ἀναφωνῶ παράφορος : « γειά σου, παιδί μου, μπράβο,
 ἐμπρός, νὰ γίνῃς ἥρωας καὶ σὺ σὰν τὸν πατέρα σου
 καὶ νᾶρχεσαι 'στὸ Στάδιον νὰ πέρνῃς τὸν ἀέρα σου ».

Ἦχους ἀκούω τραγουδιῶν
 κι' ἀσκήσεις βλέπω τῶν παιδιῶν,
 ποῦ περπατοῦν ἀρμονικὰ
 καὶ τραγουδοῦν ἡρωϊκὰ,
 « παιδιά μ' σὰν θέλτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτες νὰ γενήτε »,
 μόλις τὸ κλέφτες ἀκούσαν καθέννας συγκινεῖται,
 κι' ἀμέσως ἀπὸ τὰ 'ψηλὰ
 σφριγῶν λαὸς κατακυλᾷ

γὰ νὰ τὰκούσῃ πρὶ καλὰ,
 κι' ἀρχίζει τσαλαπάτημα κι' ἡ τάξις πάει γόνα
 κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
 καὶ νέος πάλι τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς πιάν' ὑστερισμός
 καὶ τῆς ψυχῆς βρασμός,
 κι' ἄλλους θριάμβους, Περικλῆ, φαντάζονται σὰν πρῶτα,
 κι' οἱ πατημένοι 'πήγανε κι' ἐβάλανε τσιρότα.

Ἴτε, παῖδες τῶν Σχολείων, σεῖς ἐλπίδες μας ἐστέ,
 γειά σου, Πέπα, γειά σου, Βάθη, γειά σας ὅλ' οἱ γυμνασταί.

Νὰ τοῦ γένους ἡ τιμὴ,
 χέρια πόδια 'στὴ γραμμῇ,
 μὰρς ἐμπρός καὶ παραχρῆμα
 μ' ἓνα πόδι, μ' ἓνα βῆμα.

Σοῦτ, κανένας τσιμουδιὰ,
 κόσμος πλάττετ' εὐεξίας,
 ζήτω ζήτω, βρέ παιδιὰ,
 κι' ὁ Θανάσης Εὐταξίας.

Τοῦτος ὁ Θανάσης μόνος
 κάνει τοὺς μικροὺς ξεφτέρια,
 καὶ κινοῦνται ταῦτοχρόνως
 τὰ ποδάρια καὶ τὰ χέρια.

Κι' ὕστερα ποῦ λὲς ἐπῆγα 'στῆς Ἀκρόπολις τὰ μέρη,
 ἐκεῖ πέρα ποῦ πρὶ χρόνων αὐτοκτόνησεν ἡ Μαίρη,
 ἐπειδὴ καθὼς εἰξεύρεις, Περικλέτο κακομοίρη,
 κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐτελεῖτο πανηγύρι
 πολυάνθρωπον καὶ νέον
 τωρινῶν Παναθηναίων.

Κι' ἐνῶ μ' ἄλλους ἐπατοῦσα τὰ μαρμάρινα σκαλιὰ
 καὶ δὲν ἔβγαζα μιλιὰ,
 πότε 'μπρός μου, πότε 'πίσω βόλγια 'σφύριζαν τυχαῖα,
 κι' εἶδα τοὺς ἀρχαιοφίλους νὰ ποτιζοῦνε τάρχαϊα,
 κι' ἀνευφήμουν τόσοι λόφοι κι' ἀνευφήμουν τόσοι βράχοι
 τὸν πανάρχαιον τὸν πλοῦτον,
 καὶ κατόπιν ὅλων τούτων
 ἦλθα 'μπρός σου, Περικλέτο, νὰ δουλέψῃ τὸ μπερντάχι.
 Π. — Νὰ λοιπὸν μιὰ πιστολιά
 'στὴν ξυλένια σου κοιλιὰ.

Τὰ Σύννεφα, ποιήματα νοπὰ Βουτιεριδῆ,
 ὅπου κι' εἰς στίχους γλαφυροῦς κι' εἰς οἶστρον ἐπιδίδει,
 μὲ πάθος καὶ μὲ λυρισμὸν ἀρμονικὰ γραμμένα,
 καὶ μὲ χαρτὶ γηραιότερο καὶ καλοτυπωμένα.

Ἐφημερίς σπουδαία μὲ τίτλον Ἐ ρ γ α σ ί α,
 πλὴν ὅχ' ἡμερησία,
 ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐκδίδεται καὶ μόνον
 μὲ Γουναράκη νεῦρα, μ' ἐμβρίθειαν καὶ τόνον.

Νέ α Ἐ λ λ ἄ ς, τοῦτέστιν ἐφημερίς ποικίλη,
 διαπρεπὴς τὰ μάλα κι' ἐν σχήματι κι' ἐν ὕλῃ,
 ἐκδίδετ' ἐν Ἀθήναις κι' ἰδρύθ' εἰς Βερολίνον,
 Ἰεροκλῆς ὁ γράφων, κι' αὐτὸς ὁ διευθύνων.

Ἐφημερίς ἡ Λ ί μ α
 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ κλίμα,
 ἐμμέτρως γραφομένη διὰ ρυθμῶν ποικίλων,
 ἐβγήκε τὴν Δευτέραν τὸ πρῶτον τῆς τὸ φύλλον.